

[Jørgen Jensen.]

melse indfører Danmark for første gang en ordning med dobbelttarif, dels en såkaldt legal tarif, dels en brugstarif.

Baggrunden for disse to forslag er vel nok først og fremmest den særlige position, Danmark handels- og toldpolitisk set befinder sig i over for andre lande og ganske særlig over for de seks, altså fællesmarkedet. Gennem de af de ærede foregående ordførere nævnte GATT-forhandlinger har vi opnået en række toldnedsættelser og toldbindinger i de fire toldområder, som nu er samlet i de seks' fællesmarked. Disse toldbindinger er så vidt mig bekendt for 85 pct.s vedkommende en fordel for danske landbrugseksportvarer. Den vigtigste er vel nok slagtekvæget, der i meget stort omfang er solgt til Tyskland. Nu er de seks ved at gennemføre deres fællestarif over for andre lande, herunder Danmark, og de seks kan overhovedet ikke nå op på de todsatser, som de ønsker at få i fremtiden, uden i et vist omfang at tilsidesætte de forpligtelser, som de tidligere har indgået, også over for os.

Den højtærede finansminister har meddelt, at der har været forhandlet med de seks i det sidste halve års tid, men med meget ringe resultat. Vi befinder os i en beklagelig situation, siges det, og jeg tror, denne beskrivelse er rigtig. Vi mangler meget i at have fået fuld compensation af de seks, ja, vi har næppe fået meget mere end halvdelen af, hvad vi burde have opnået.

Det er for at styrke vor stilling og bringe os ud af denne beklagelige situation, at det nu foreslås, at finansministeren med finansudvalgets tilslutning kan indføre højere todsatser end de hidtil gældende. Den højtærede finansminister håber ikke, at dette våben skal tages i brug, men han vil altså gerne råde over de for en toldkrig nødvendige kanoner. Principielt synes jeg, det er fornuftigt at være rustet, også på dette område. Det kan nemlig blive nødvendigt at affyre et eller andet skud.

Det er dog ikke alene denne konkrete situation, der danner motiveringen for lovforslaget. Det anføres også, at der i den kommende tid skal føres mange andre forhandlinger, især med de seks, men også med andre lande. Også det er rigtigt, for i Genève vil der om kort tid blive påbegyndt en ny

almindelig toldnedsættelseskonference, og jeg har glædet mig over, at vi for en gangs skyld skal gå ind i sådanne forhandlinger nogenlunde velforberedt. Vi skulle have gjort noget for lang, lang tid siden. Vi skulle have været mere forudseende allerede for 10 år siden, før Danmark overhovedet tiltrådte denne GATT-aftale; så havde vi stået meget bedre, end vi gør i dag. Men ikke mindst den højtærede finansministers parti var som allerede nævnt modstander af sådanne forberedelser.

Det er en kendsgerning, at etableringen af de seks' fællestarif i det hele taget vil belaste vor eksport temmelig kraftigt, så længe Danmark selv står udenfor. Det gælder for landbruget, og det gælder for adskillige industrivarer, som vi hidtil har kunnet eksportere i temmelig stort omfang til Tyskland, der har haft moderate todsatser. Der kunne nævnes mange eksempler herpå, men jeg skal kun fremdrage et enkelt. Vi eksporterede i 1959 for 125 mill. kr. ikke-elektriske maskiner til Tyskland, og tolden for disse maskiner har indtil udgangen af 1960 andraget 4,2 pct., men vil i fællestariffen komme helt op på 12,5 pct.; der er mange andre varer, møbler o. s. v., men dem skal jeg som sagt ikke nævne flere af.

Gennem sådanne toldforhøjelser lukkes vi ganske simpelt hen ude fra et særdeles godt tysk marked, efterhånden som fællestariffen træder i kraft, og det er en alvorlig situation for dansk eksport. Man kan ikke vente, at vi uden videre kan finde andre afsætningsmuligheder inden for de seks, f. eks. i Frankrig eller Italien, hvis todsatser ganske vist falder, samtidig med at fællestariffen sættes i kraft. Det kræver i hvert fald et meget stort og meget møjsommeligt arbejde for de virksomheder, som vil forsøge at skabe sådanne andre markeder.

Gennem de sidste 10-12 års internationale toldforhandlinger har vi trods alt opnået visse fordele for vore eksporterhverv og ikke mindst for landbruget, ved at andre landes todsatser i nogen grad er blevet nedsat eller bundet, men vi har ikke opnået dette gratis, og man kan spørge, hvem der har betalt derfor. Mit svar er, at det har industrien. Det, som Danmark har ydet til gengæld for de opnåede toldnedsættelser og toldbindinger ude omkring, er jo bindinger